

Parafia św. Augustyna

ul. Nowolipki 18, 01-019 Warszawa

Msze św. dzień powszedni: 7⁰⁰, 8⁰⁰, 9⁰⁰, 18³⁰

niedziela: 7⁰⁰, 8³⁰, 10⁰⁰, 11³⁰, 13⁰⁰, 18³⁰ i 19⁴⁵

Spowiedź św. na każdej Mszy św.

Kancelaria: od wtorku do piątku w godz. 9³⁰ - 10⁰⁰; 16⁰⁰ - 17⁴⁵

tel.: 22-838-30-95 tylko w godz. urzędowania

Konto parafii św. Augustyna: 56 1240 2063 1111 0010 0087 4213

Niedziela Miłosierdzia Bożego

24 kwietnia 2022

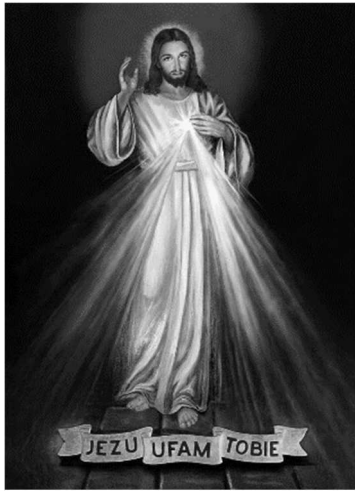
LITURGIA SŁOWA

Dz 5,12-16; Ps 118; Ap 1,9-11a.12-13.17-19; J 20,19-31

Ref. psalmu: **Dziękujcie Panu, bo jest miłosierny.**

Było to wieczorem owego pierwszego dnia tygodnia. Tam, gdzie przebywali uczniowie, drzwi były zamknięte z obawy przed Żydami. Jezus wszedł, stanął pośrodku i rzekł do nich: „Pokój wam!”. A to powiedziawszy, pokazał im ręce i bok. Uradowali się zatem uczniowie, ujrzawszy Pana. A Jezus znowu rzekł do nich: „Pokój wam! Jak Ojciec Mnie posłał, tak i Ja was posyłam”.

Po tych słowach tchnął na nich i powiedział im: „Weźmijcie Ducha Świętego! Którym odpuszcicie grzechy, są im odpuszczone, a którym zatrzymacie, są im zatrzymane”. Ale Tomasz, jeden z Dwunastu, zwany Didymos, nie był razem z nimi, kiedy przyszedł Jezus. Inni więc uczniowie mówili do niego: „Widzieliśmy Pana!”. Ale on rzekł do nich: „Jeżeli na rękach Jego nie zobaczę śladu gwoździ i nie włożę

palca mego w miejsce gwoździ, i nie włożę ręki mojej do boku Jego, nie uwierzę”. A po ośmiu dniach, kiedy uczniowie Jego byli znowu wewnątrz domu i Tomasz z nimi, Jezus przyszedł mimo drzwi zamkniętych, stanął pośrodku i rzekł: „Pokój wam!”. Następnie rzekł do Tomasza: „Podnieś tutaj swój palec i zobacz moje ręce. Podnieś rękę i włoż ją do mego boku, i nie bądź niedowiarkiem, lecz wierzącym”. Tomasz Mu odpowiedział: „Pan mój i Bóg mój!”. Powiedział mu Jezus: „Uwierzyłeś, bo Mnie ujrzałeś; błogosławieni, którzy nie widzieli, a uwierzyli”. I wiele innych znaków, których nie zapisano w tej księdze, uczynił Jezus wobec uczniów. Te zaś zapisano, abyście wierzyli, że Jezus jest Mesjaszem, Synem Bożym, i abyście wierząc, mieli życie w imię Jego.

– Oto słowo Pańskie.

Spróbuję znaleźć się pośród apostołów zamkniętych w Wieczerniku. Nie są pewni prawdy, że Jezus zmartwychwstał. Brak wiary i ufności wywołuje w nich lęk, a lęk prowadzi do zamykania się. Czego się lękam i obawiam w moim życiu? Spróbuję wzbudzić w sobie głęboką wiarę, że Jezus wie o wszystkich moich lękach.

Jezus przychodzi mimo zamkniętych drzwi i staje pośrodku zalęknionych apostołów. On jest zawsze pośrodku mojej kruchości. Mówi do mnie: „Pokój tobie”, by swoim pokojem leczyć moje lęki i otworzyć mnie na życie. Będę prosił o Ducha pokoju, aby leczył moje serce z paraliżujących mnie niepokojów.

Będę patrzył na zachowanie Tomasza, który pomimo świadectwa swoich braci apostołów nie wierzy, że Jezus żyje. Czy i ja nie zamykam się na świadectwo wiary, które przekazują mi moi bliscy? Czy nie zamykam się na wspólnotę wiary, w której żyję?

Tomasz chce osobiście doświadczyć żywego Jezusa. Jezus spełnia jego pragnienie „po ośmiu dniach”. On sam wybiera czas potrzebny do dojrzewania mojej wiary. Pragnie, abym przez osobiste doświadczenie Jego obecności mógł Go z miłością dotykać.

Czy jest we mnie pragnienie osobistego spotykania i doświadczenia Boga? Czy szukam Go wytrwale i wiernie w osobistej modlitwie?

Będę gorąco prosił Jezusa, aby pozwolił mi doświadczyć, że On jest „mój”. W serdecznej modlitwie poproszę także, aby rzeczywiście stał się Panem mojego życia. Będę powtarzał za Tomaszem: „Pan mój i Bóg mój”.

Krzysztof Wons SDS

KOMENTARZE DO CZYTAŃ

Przygotowane przez Bractwo Słowa Bożego

Komentarz do pierwszego czytania

W II niedzielę Wielkanocy Kościół zaprasza nas do uwielbiania największego przymiotu Boga, jakim jest Jego miłosierdzie. Już pierwsze czytanie to jakby jednym tchem zdana relacja autora natchnionego o wydarzeniach w Jeruzalem, które się działy za sprawą apostołów. Przez ich ręce dokonywane były cuda. Wszyscy odzyskiwali zdrowie. Coraz większa liczba ludzi uznawała Jezusa za swego Pana i Zbawiciela. Rozważając tę perykopę, wyczuwa się atmosferę powszechnie panującej radości. Świadczą o tym takie słowa jak: wiele znaków i cudów, wszyscy razem, coraz większa liczba, wielu ludzi z sąsiednich miejscowości. Źródłem radości i wszelkiego szczęścia jest bowiem Boże Miłosierdzie. Ono nie zna granic. Pragnie uzdrawiać każdego człowieka, ludzkość, nie wyłączając nikogo. Ten fragment to jakby okrzyk radości całego Kościoła. To świadectwo o Bogu, który żyje, jest wśród nas i hojnie szafuje łaskami swojego miłosierdzia. Misja Chrystusa miłosiernego nadal trwa, bo On zmartwychwstał i pozostaje z nami aż do skończenia świata. Dlatego tym bardziej dzisiaj, w Święto Miłosierdzia, radujmy się dobrocią Boga i dziękujmy Mu z całego serca za wszystkie otrzymane dotąd łaski.

Komentarz do psalmu

Dziękujcie Panu, bo jest miłosierny, zwłaszcza dzisiaj, w Święto Miłosierdzia. Oto dzień, który Pan uczynił, radujmy się nim i weselmy. Czy potrafię dostrzec działanie Boga miłosiernego w moim życiu? Czy ucieszyłem się choć raz z daru przebaczenia mi grzechów, wiania w serce otuchy i nadziei? Psalmista doświadczył Bożego miłosierdzia i dlatego wypełnia go radość oraz duch wdzięczności. Pragnie, abyśmy i my włączyli się w jego modlitwę uwielbiania, aby wszyscy wy-

znawcy Pana głosili, że Jego łaska na wieki. Hebrajski termin *hesed*, tłumaczony jako łaska, oznacza przede wszystkim wierną miłość. Bóg, który został zdradzony przez człowieka, który został odrzucony jak kamień przez budujących, nie odpłacił tym samym, lecz stał się fundamentem naszego zbawienia, gdyż hojnie obdarzył nas przebaczeniem. Dlatego dziękujmy Panu za cuda Jego miłosierdzia.

Komentarz do drugiego czytania

Apokalipsa. To słowo zapewne nie raz budzi lęk. Tymczasem... To księga ukazująca zwycięstwo Boga nad złem. To objawienie prawdziwego oblicza Boga, które jest miłosierne. Bóg bowiem współcierpi z prześladowanym Kościołem, z zesłanym na wyspę Patmos Janem, będącym już w podeszłym wieku. Jednocześnie kieruje za jego pośrednictwem do siedmiu wspólnot orędzie nadziei. Przez sposób, w jaki objawia siebie, zachęca, by poszczególne wspólnoty lokalne patrzyły na obecne trudne wydarzenia dokonujące się w świecie bardziej oczami Bożymi, a nie tylko po ludzku. Przypomina o swojej obecności pośród świeczników - siedmiu wspólnot Kościoła, których powołaniem jest dawać światło tam, gdzie panuje ciemność. To światło wspólnoty lokalne czerpią nie z siebie, nie z własnej mocy, ale ze Zmartwychwstałego Chrystusa (Syna Człowieczego). Zwycięski Jezus, który jest Początkiem i Końcem, zdobył klucze śmierci i Otchłani, czyli ma nad nimi władzę. Był umarły, ale ożył i żyje na wieki wieków. Dlatego nie potrzeba się bać. Podobnie jak wtedy, tak i dzisiaj mówi do nas Chrystus, do każdego z nas: *Przestań się lękać!*

Komentarz do Ewangelii

Dzisiejsza Ewangelia mówi o czymś niezwykle istotnym – o ranach Miłosierdzia. One nie tylko dla Tomasza, ale i dla pozostałych

KATECHIZM KOŚCIOŁA KATOLICKIEGO

1546 Chrystus, Arcykapłan i jedyny Pośrednik, uczynił Kościół "królestwem – kapłanami dla Boga i Ojca swojego" (Ap 1, 6). Cała wspólnota wierzących jako taka jest kapłańska. Wierni wykonują swoje kapłaństwo, wynikające ze 1268 chrztu, przez udział w posłaniu Chrystusa, Kapłana, Proroka i Króla, każdy zgodnie z własnym powołaniem. Przez sakramenty chrztu i bierzmowania wierni "poświęceni są... jako... święte kapłaństwo".

1547 Kapłaństwo urzędowe, czyli hierarchiczne, biskupów i prezbiterów oraz kapłaństwo wspólne wszystkich wiernych, chociaż "jedno i drugie... we właściwy sobie sposób uczestniczy w jedynym kapłaństwie Chrystusowym", różnią się jednak co do istoty, będąc sobie "wzajemnie przyporządkowane". W jakim sensie? Podczas gdy kapłaństwo wspólne wiernych urzeczywistnia się przez rozwój łaski chrztu, przez życie wiarą, nadzieją i miłością, przez życie według Ducha, to kapłaństwo urzędowe służy kapłaństwu wspólnemu. Przyczynia się ono do rozwoju łaski chrztu wszystkich chrześcijan. Jest ono jednym ze *środków*, przez które Chrystus nieustannie buduje i prowadzi swój Kościół. Dlatego przekazuje się je przez osobny sakrament, a mianowicie sakrament święceń.

apostołów były dowodem autentyczności ukazującego się Chrystusa. Kiedy Jezus przyszedł do wystraszonych uczniów, mówiąc: *Pokój wam, nie słyhać odpowiedzi z ich strony. Dopiero wtedy, kiedy Chrystus pokazał im swoje ręce*

i bok, zobaczyli Go i uradowali się Jego obecnością (werset 20). Dopiero wtedy byli w stanie przyjąć ofiarowany im dar pokoju i moc Ducha Świętego, by kontynuować misję Jezusa – misję Jego miłosierdzia, misję odpuszczania grzechów lub dla opamiętania grzesznika za trzymywania ich. Dopiero wtedy, kiedy zobaczyli rany Zmartwychwstałego... To świadczy o ogromnej sile lęku w apostołach, ale i o

mocy płynącej z rozważania ran Chrystusa.

A jak to wygląda u nas? Spójrzmy na naszą codzienność. Ileż w nas jest niepokoju o dalsze losy swoje, bliskich i świata? Ileż w nas jeszcze pozamykanych drzwi i jednocześnie ogromnej tęsknoty za spotkaniem z żywym Bogiem... Chrystus zna nasze bolączki. Przychodzi z darem swojego miłosierdzia. Przychodzi zwycięski, ze śladami męki na swoich rękach, no-

gach i z przebitym bokiem, byśmy nie wątpili Jego słowom, lecz uwierzyli Miłosierdziu, patrząc na Jego rany. Przychodzi, odsłaniając przed nami swoje ręce i bok, pokazuje rany, które są przypieczętowaniem wyznania miłości Boga do człowieka. Czy jestem w stanie, jak święty Tomasz, wyznać całym sercem, wpatrując się w te święte rany Chrystusa: Pan mój i Bóg mój?

Komentarze zostały przygotowane przez s. Marię Faustynę Ciborowską ISMM

PENITENCJARIA APOSTOLSKA

DEKRET O ZWIĄZANIU ODPUSTÓW Z AKTAMI KULTU SPEŁNIANYMI DLA UCZCZENIA BOŻEGO MIŁOSIERDZIA

«Miłosierdzie Twoje, Boże, nie zna granic, niewyczerpany jest skarbiec Twojej dobroci...» (modlitwa po hymnie *Te Deum*). «Boże, Ty przez przebaczenie i litość najpełniej okazujesz swoją wszechmoc» (modlitwa z XXVI niedzieli okresu zwykłego) – tak śpiewa, wiernie i z pokorą, święta Matka Kościół. Niezmierzona łaskawość Boża, okazywana zarówno całemu rodzajowi ludzkiemu, jak i każdemu człowiekowi, przejawia się bowiem w sposób szczególnie wyraźny, gdy sam Bóg wszechmogący odpuszcza grzechy i uchybienia moralne, winnych zaś po ojcowsku dopuszcza na nowo do przyjaźni z sobą, którą z własnej winy utracili.

Wierni, poruszeni tym do głębi serca, rozpamiętują tajemnice Bożego przebaczenia i z pobożnością je sprawują; rozumieją oni w pełni, jak bardzo jest godziwe, a nawet konieczne, aby Lud Boży wielbił specjalnymi modlitwami Boże Miłosierdzie i zarazem – spełniwszy z wdzięcznym sercem wymagane uczynki i niezbędne warunki – mógł uzyskać duchowe dobra czerpane ze skarbcza Kościoła. «Misterium Paschalne stanowi szczytowy punkt tego właśnie objawienia i urzeczywistnienia miłosierdzia, które zdolne jest usprawiedliwić człowieka, przywrócić sprawiedliwość w znaczeniu owego zbawczego ładu, jaki Bóg od początku zamierzył w człowieku, a przez człowieka w świecie» (*Dives in misericordia*, 7).

Istotnie, Miłosierdzie Boże zdolne jest przebaczyć najcięższe nawet grzechy, ale czyniąc to, skłania wiernych do wzbudzenia w sobie nadprzyrodzonego żalu, nie tylko psychologicznego, za własne grzechy, tak że podejmują oni – również z pomocą łaski Bożej – mocne postanowienie, by już więcej nie grzeszyć. Takie duchowe usposobienie pozwala rzeczywiście uzyskać wybaczenie grzechów śmiertelnych, kiedy wierny przyjmuje z pożytkiem sakrament pokuty, lub też żałuje za nie przez akt doskonałej miłości bądź doskonałego żalu i postanawia przystąpić jak najprędzej do sakramentu pokuty. Nasz Pan Jezus Chrystus w przypowieści o synu marnotrawnym poucza nas bowiem, że grzesznik winien wyznać swoją nędzę przed Bogiem, mówiąc: «Ojcze, zgrzeszyłem przeciw Niebu i względem ciebie; już nie jestem godzien nazywać się twoim synem» (Łk 15, 18-19), i dostrzec w tym działanie Boże: «był umarły, a znów ożył, zaginął a odnalazł się» (Łk 15, 32).

Ojciec Święty Jan Paweł II, wiedziony pasterską troską o dusze i poruszony rozważaniem dobroci Ojca Miłosierdzia, pragnąc wpoić głęboko w umysły wiernych te nakazy i pouczenia wiary chrześcijańskiej, postanowił, aby II Niedziela Wielkanocna była poświęcona rozpamiętywaniu ze szczególną pobożnością tych darów łaski, i nadał jej miano Niedzieli Miłosierdzia Bo-

żego (Kongregacja ds. Kultu Bożego i Dyscypliny Sakramentów, dekret *Misericors et miserator*, 5 maja 2000).

Ewangelia z II Niedzieli Wielkanocnej opowiada o przedziwnych dziełach, jakich dokonał Chrystus Pan w samym dniu zmartwychwstania, gdy po raz pierwszy ukazał się publicznie: «Wieczorem owego pierwszego dnia tygodnia, tam, gdzie przebywali uczniowie, choć drzwi były zamknięte z obawy przed Żydami, przyszedł Jezus, stanął pośrodku i rzekł do nich: 'Pokój wam!' A to powiedziawszy, pokazał im ręce i bok. Uradowali się zatem uczniowie, ujrzawszy Pana. A Jezus znowu rzekł do nich: 'Pokój wam! Jak Ojciec Mnie posłał, tak i Ja was posyłam'. Po tych słowach tchnął na nich i powiedział im: „Weźmijcie Ducha Świętego! Którym odpuszczacie grzechy, są im odpuszczone, a którym zatrzymacie, są im zatrzymane”» (J 20, 19-23).

Ażeby wierni przeżywali to święto z głęboką pobożnością, Ojciec Święty rozporządził, że we wspomnianą niedzielę będzie można dostąpić odpustu zupełnego, zgodnie ze wskazaniami podanymi poniżej. Dzięki temu wierni będą mogli obficie korzystać z daru pocieszenia Ducha Świętego, a przez to żywić coraz większą miłość do Boga i bliźniego; kiedy zaś uzyskają oni Boże przebaczenie, sami będą z kolei gotowi przebaczyć ochoczo braciom.

Dzięki temu wierni w sposób doskonalszy zachowywać będą ducha Ewangelii, urzeczywistniając w sobie odnowę wskazaną i wprowadzoną przez Sobór Watykański II: «Chrześcijanie, pamiętając o słowach Pana: 'Po tym wszyscy poznają, żeście uczniami moimi, jeśli będziecie się wzajemnie miłowali' (J 13, 35), niczego nie powinni pragnąć goręcej, niż żeby coraz wielkoduszniej i skuteczniej służyć ludziom w dzisiejszym świecie. (...) Ojciec zaś chce, abyśmy we wszystkich ludziach rozpoznali Chrystusa jako brata i skutecznie miłowali, tak słowem, jak i czynem» (*Gaudium et spes*, 93).

Dlatego Ojciec Święty, powodowany gorącym pragnieniem rozbudzenia w chrześcijańskim ludzie jak najwyższej czci Bożego Miłosierdzia – ze względu na przebogate duchowe owoce, jakie może ona wydać – podczas audiencji udzielonej w dniu 13 czerwca 2002 r. niżej podpisanym, przełożonym Penitencjarii Apostolskiej, zechciał przyznać odpusty na następujących zasadach:

Udziela się odpustu zupełnego na zwykłych warunkach (Spowiedź sakramentalna, Komunia Eucharystyczna, modlitwa w intencjach papieskich, brak przywiązania do grzechu) wiernemu, który w II Niedzielę Wielkanocną, czyli Miłosierdzia Bożego, w jakimkolwiek kościele lub kaplicy, z sercem całkowicie wolnym od wszelkiego przywiązania do jakiegokolwiek grzechu, choćby powszedniego, weźmie udział w poboż-

nych praktykach spełnianych ku czci Bożego Miłosierdzia albo przynajmniej odmówi przed Najświętszym Sakramentem Eucharystii, wystawionym publicznie lub ukrytym w tabernakulum, modlitwę «Ojcie nasz» i Credo, dodając pobożne wezwanie do Pana Jezusa Miłosiernego (np. «Jezu Miłosierny, ufam Tobie»).

Udziela się odpustu częściowego wiernemu, który – przynajmniej z sercem skruszonym – skieruje do Pana Jezusa Miłosiernego jedno z prawnie zatwierdzonych pobożnych wezwań.

Ponadto marynarze, którzy wykonują swoje obowiązki na niezmiernych obszarach mórz; niezliczeni bracia, których tragedie wojenne, wydarzenia polityczne, uciążliwe warunki naturalne i inne podobne przyczyny zmusiły do opuszczenia rodzinnej ziemi; chorzy i ich opiekunowie oraz ci wszyscy, którzy z uzasadnionej przyczyny nie mogą opuścić domów lub wykonują pilnie potrzebne zadania dla dobra społeczności, mogą uzyskać odpust zupełny w Niedzielę Miłosierdzia Bożego, jeśli wyrzekając się całkowicie jakiegokolwiek grzechu, jak to zostało powiedziane powyżej, i z zamiarem spełnienia – gdy tylko będzie to możliwe – trzech zwykłych warunków, odmówią przed świętym wizerunkiem naszego Pana Jezusa Miłosiernego modlitwę «Ojcie nasz» i Credo, dodając pobożne wezwanie do Pana Jezusa Miłosiernego (np. «Jezu Miłosierny, ufam Tobie»). Gdyby nawet to nie było możliwe, tego samego dnia będą mogli uzyskać odpust zu-

pełny ci, którzy duchowo zjednoczą się z wiernymi, spełniającymi w zwyczajny sposób przepisane praktyki w celu otrzymania odpustu, i ofiarują Miłosiernemu Bogu modlitwę, a wraz z nią cierpienia spowodowane chorobą i trudy swojego życia, podejmując zarazem postanowienie, że spełnią oni trzy przepisane warunki uzyskania odpustu zupełnego, gdy tylko będzie to możliwe.

Kapłani pełniący posługę duszpasterską, zwłaszcza proboszczowie, winni informować w najwłaściwszy sposób wiernych o tym zbawiennym rozporządzeniu Kościoła, gorliwie i ofiarnie słuchać ich spowiedzi, zaś w Niedzielę Miłosierdzia Bożego, po odprawieniu Mszy św. lub Nieszporów, albo podczas nabożeństwa ku czci Miłosierdzia Bożego, przewodniczyć – z godnością należną temu obrzędowi – odmawianiu zaleconych wyżej modlitw; pomni wreszcie, że «błogosławieni miłosierni, albowiem oni miłosierdzia dostąpią» (Mt 5, 7), niech głosząc katechezę zachęcają łagodnie wiernych, aby jak najczęściej spełniali uczynki miłości bliźniego lub miłosierdzia, idąc za przykładem i przykazaniem Jezusa Chrystusa, zgodnie ze wskazaniem zawartymi w drugiej koncesji ogólnej Enchiridion Indulgentiarum.

Niniejszy dekret ma moc wieczystą. Bez względu na jakiegokolwiek przeciwne rozporządzenia.

Rzym, w siedzibie Penitencjarii Apostolskiej, 29 czerwca 2002 r., w uroczystość Świętych Apostołów Piotra i Pawła.
Abp Luigi de Magistris

OGŁOSZENIA

1. Dziękujemy za ofiary złożone na Caritas.
2. W poniedziałek, 25 kwietnia, rozpoczynamy kolejny **Kurs dla Narzeczonych**. Zapisy na kurs – przez stronę internetową.
3. W środę zapraszamy na **nabożeństwo do MBNP** o godz. **18:00**.
4. Dziś o godz. **15.00** w Parku Moczydło w Warszawie na Woli przy figurze Jezusa Miłosiernego zostanie odprawiona uroczysta Msza Święta pod przewodnictwem Jego Eminencji Kazimierza Kardynała Nycza, Arcybiskupa Metropolity Warszawskiego, poprzedzona odmówieniem Koronki do Miłosierdzia Bożego.
5. Wspomnienia liturgiczne: - poniedziałek – święto **św. Marka Ewangelisty**; - wtorek – uroczystość **św. Wojciecha**, biskupa i męczennika, głównego patrona Polski; - piątek – święto **św. Katarzyny Sienieńskiej**, dziewicy i doktora Kościoła.

Prosimy o ofiary na pokrycie kosztów druku gazetki. *Bóg zapłać!*

Redagują: ks. prał. Walenty Królak oraz Parafianie.

www.swaugustyn.pl

Wydawca: Parafia św. Augustyna, ul. Nowolipki 18, 01-019 Warszawa. 250 egz. Opracowanie biuletynu i druk: lis888@wp.pl